

Biên Hoang Truyền Thuyết

Chương 584 : Chương 584: Quyết Chiến Chi Tiên

Trên Nhật Xuất Nguyên, hình thế hiện ra rõ ràng. Ngoài mặt, Mộ Dung Thùy dàn trận gần sông, tuy là ba mặt thọ địch, nhưng vẫn chiếm thế thượng phong. Nhưng Hoang nhân đã chiếm cứ hết những chỗ hiểm trở, tiến có thể công, thoái có thể thủ; bộ đội của Thôi Hoàn lại có Loa Xa trận* làm chướng ngại vật phòng ngự, cũng có thể giữ ổn trận địa. Nếu như cả hai bên tiếp tục giằng co, một khi Yên nhân lương tận, thì ngày tàn của Mộ Dung Thùy cũng đến. Hiện thời vốn liếng duy nhất trong tay Mộ Dung Thùy có thể dùng để thương lượng là chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên. Sau khi qua cơn sợ hãi, Mộ Dung Thùy đã hồi phục lại khí khái chủ soái vô địch, dời đến đài cao nơi phía tây, nhìn về Nguyệt Khâu. Kỷ Thiên Thiên lặng lẽ đứng sau lưng y, cố gắng đè nén nổi hưng phấn và kích động đang dâng lên trong lòng, không để lộ ra ngoài, tránh động nộ đến Mộ Dung Thùy. Lúc này, một đội nhân mã từ Nguyệt Khâu tranh nhau vượt hào, tiến thẳng đến chỗ cách doanh trại Yên nhân khoảng hai ngàn bộ. Mộ Dung Thùy phát ra hiệu lệnh không được vọng động, khẩn trương nhìn người cưỡi ngựa dẫn đầu là Thác Bạt Khuê. Kỷ Thiên Thiên lần đầu nhìn thấy Thác Bạt Khuê, tâm tình cảm thấy cổ quái, một mặt nàng hiểu được Thác Bạt Khuê là người tàn nhẫn có thể chôn sống hàng vạn người mà mặt không biến sắc, lại cũng biết y là huynh đệ tốt nhất của Yến Phi, vận mệnh của nàng và Tiểu Thi đang nằm trong tay của y. Thác Bạt Khuê gò cương dừng lại, hơn trăm tùy tùng theo sau lập tức dừng theo. Mộ Dung Thùy song mục sát cơ đại thịnh, hừ lạnh một tiếng. Thác Bạt Khuê hiện nụ cười lãnh khốc, quát lớn: "Thác Bạt tộc chi chủ Thác Bạt Khuê, thỉnh Yên chủ Mộ Dung Thùy nói chuyện." Mộ Dung Thùy ung dung đáp: "Hai quân đối đầu, chỉ cần xem ai có tài năng chân chính, còn có lời phế thoại gì để nói chứ?" Y không chút để khí dương thanh, mà thanh âm tự nhiên truyền ra, Yên nhân trong doanh trại đều nghe hết sức rõ ràng, đồng thanh la ó, trợ giúp uy thế của chủ soái, biểu thị quyết tâm tử chiến. Hoang nhân và Thác Bạt tộc chiến sĩ đứng ngoài xa mấy dặm tuy không nghe được đối đáp của bọn họ, nhưng lại nghe được tiếng la ó của Yên nhân, vội vàng phản ứng, nhất thời tiếng reo hò vang dội, chấn động cả thảo nguyên. Đợi tiếng reo hò dừng lại, mục quang Thác Bạt Khuê bắn tới Mộ Dung Thùy đang ở trên đài cao, lạnh lẽo nói: "Lời ta nói lại là phế thoại sao? Yên chủ nghe xong sẽ hiểu rõ, dám hỏi Yên chủ có hứng thú để nghe không?" Kỷ Thiên Thiên đứng phía sau Mộ

Dung Thùy thâm kêu lợi hại, Thác Bạt Khuê chính là lấy lời của Mộ Dung Thùy để phản kích lại, ép Mộ Dung Thùy vào thế hạ phong, cho dù trong lòng ngàn vạn lần không muốn, cũng phải nghe cho rõ ràng nguyên nhân Thác Bạt Khuê yêu cầu nói chuyện, xem có cơ hội đảo ngược tình thế có lợi cho y không. Quả nhiên Mộ Dung Thùy sắc mặt thoáng thay đổi, hiển thị trong lòng đại nộ, nhưng không thể không nén lửa giận xuống, nói: "Ta nghe đây!" Thác Bạt Khuê nghiêm nét mặt nói: "Thác Bạt Khuê ta lần này lại đây, là vì huynh đệ của ta Yến Phi mà khiêu chiến với Yên chủ, hai bên đơn đả độc đấu một trận. Nếu như Yên chủ đắc thắng, Thác Bạt Khuê ta sẽ lập tức đưa tặng một trăm xe lương, cũng lập tức triệt thoái về Thịnh Nhạc, hễ Yên chủ còn sống ngày nào, sẽ không bước nửa bước vào Trường Thành. Thác Bạt Khuê ta lập thế nơi đây, lấy vinh dự của Thác Bạt tộc ra hứa, không có một chữ nào là hư ngôn." Thời khắc lời y nói vang ra, doanh trại Yên nhân trở nên im phăng phắc, chỉ còn tiếng hí của chiến mã, điểm xuyết cho sự im lặng nặng nề. Kỷ Thiên Thiên chấn động trong lòng, bây giờ mới minh bạch lời Yến Phi nói, Thác Bạt Khuê sẽ đưa ra điều kiện Mộ Dung Thùy không sao cự tuyệt, mà hậu quả lại nghiêm trọng như vậy. Mộ Dung Thùy song mục xạ xuất thần sắc khó tin, trầm giọng hỏi: "Nếu ta bại thì sao?" Thác Bạt Khuê nở một nụ cười xán lạn, lập tức làm mất đi cảm giác lãnh khốc vô tình của y đối với người khác, đáp: "Yên chủ vẫn có thể lấy một trăm xe lương, nhưng phải lập tức thả Thiên Thiên tiểu thư và tì nữ Tiểu Thi không thiếu một cọng tóc. Yên chủ nếu như chịu tiếp nhận đề nghị của ta, xin lập thế nơi đây, bảo đảm sẽ thi hành lời hứa." Mộ Dung Thùy quay đầu liếc nhìn Kỷ Thiên Thiên, rồi mới quay lại nhìn Thác Bạt Khuê, hỏi: "Làm sao mới phân rõ thắng bại?" Kỷ Thiên Thiên thấp thỏm tim đập dồn dập. Trong số hàng vạn người tại Nhật Xuất Nguyên, nàng là người đầu tiên biết được quyết định trong lòng của Mộ Dung Thùy. Từ ánh mắt Mộ Dung Thùy nhìn nàng, nàng đã nhìn ra được tâm ý của y, ánh mắt sáng lấp lánh của y chính đã hiển thị lòng tin tất thắng và hưng phấn trong lòng vì có thể xoay chuyển bại cuộc. Thác Bạt Khuê cười đáp: "Cao thủ đối đầu, ai thắng ai bại, bản thân sẽ biết rất rõ ràng, nếu như huynh đệ Yến Phi của ta không may bị bại, Thác Bạt Khuê ta sẽ để lại một trăm xe lương, nhật xác quay đầu bỏ đi, sẽ không nói đến nửa câu." Mộ Dung Thùy cười dài nói: "Tốt! Huynh đệ Yến Phi của ngươi đã muốn tìm chết, Mộ Dung Thùy ta sao lại cự tuyệt? Ta cũng lập thế nơi này, mọi chuyện như lời Thác Bạt tộc chủ nói, nếu có trái lời, cho Mộ Dung Thùy ta vĩnh viễn không trở về Trung Sơn." Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: "Tốt! tốt! Thịnh Yên chủ phái người đến doanh trại của ta, thương lượng chuyện an bài

cho cuộc chiến mà mọi người có thể chấp nhận được, hy vọng trận quyết chiến có thể tiến hành sau khi mặt trời lặn, Yên chủ có đề nghị gì khác không?" Mộ Dung Thùy quát lớn: "Mọi chuyện cứ như lời của ngươi, sau khi mặt trời lặn, ta sẽ cùng Yến Phi quyết chiến trên Nhật Xuất Nguyên, xem Điệp Luyến Hoa của y lợi hại, hay là Bắc Bá thương của ta oai hùng." Nói vừa dứt câu, doanh trại Yên nhân đã hò hét vang trời, khiến người cảm nhận được lòng tin gần như mù quáng của Yên nhân đối với Mộ Dung Thùy. xem tại TruyenFull.vn Kỷ Thiên Thiên trong lòng chấn động, trong doanh trại của địch nhân, chỉ có nàng minh bạch được sự khó khăn của trận quyết chiến này, đồng thời lại lo được lo mất, thậm chí nếu Yến Phi có gì bất trắc, bản thân có muốn tự vẫn cũng không được. Thác Bạt Khuê cười khà khà, quay đầu trở về Nguyệt Khâu. Dưới ánh nắng xuân đang ngả dần về phía tây, Hoàn Huyền theo sau Phùng Cai, có hơn ba mươi thân binh hộ tống, đang vội vã chạy dọc theo bờ Nam của Đại Giang, đột nhiên Phùng Cai dừng lại, Hoàn Huyền đến sau lưng hắn, nước sông cuộn cuộn chảy ngang phía trước. Hoàn Huyền ngạc nhiên hỏi: "Sao lại dừng lại?" Phùng Cai đáp: "Hoàng thượng không nghe tiếng vó ngựa của truy binh sao?" Hoàn Huyền vận công vào hai tai, quả nhiên từ phía đông ầm ịch truyền lại tiếng vó ngựa, bản thân vì tâm thần hết hoảng nên càng không lưu ý, giật mình hỏi: "Làm sao đây?" Phùng Cai bình tĩnh đáp: "Chúng ta bơi ra cù lao Mai Hối Châu ở giữa sông, nghỉ ngơi nửa canh giờ, đợi khi trời tối hoàn toàn, mới bơi qua bờ Bắc, như vậy mới có thể tránh được truy binh." Hoàn Huyền không vui hỏi: "Tại sao lúc này bọn ta không ngồi thuyền qua sông, đỡ tốn thời gian?" Phùng Cai ung dung đáp: "Hoàng thượng minh xét, chuyện quan trọng nhất của chúng ta là không muốn địch nhân biết được chúng ta trốn đi đâu, nên phải dùng kế lừa địch, mới có cơ hội trốn tới Hán Trung, nếu như mọi người đều thấy bọn ta lên bờ ở phía bắc, sẽ khó mà lừa địch được." Hoàn Huyền thấy cũng có lý, đồng ý nói: "Bọn ta bơi qua đi." Rồi hắn dẫn đầu phóng mình xuống sông. Kỷ Thiên Thiên trở về trong trướng, Tiểu Thi bắt chắp tất cả lao vào lòng nàng, mừng đến phát khóc. Kỷ Thiên Thiên ôm lấy ái tỳ đang run rẩy như con chim nhỏ sợ hãi, vỗ về: "Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!" Tiểu Thi chỉ có bối rối khóc lóc. Kỷ Thiên Thiên lúc này cũng không khác gì một nữ tử nhỏ bé yếu đuối, khó khăn lắm mới đỡ được Tiểu Thi ngồi xuống, hỏi: "Tiểu Thi bây giờ đã tin chưa?" Tiểu Thi ngẩng đầu lên, đôi mắt còn đầy nước mắt hiện vẻ mắt cở, thẹn thùng gật đầu. Kỷ Thiên Thiên nhấc tay áo lên lau nước mắt nàng, mỉm cười nói: "Thi Thi nên cười mới phải! Đêm nay chúng ta có thể lấy lại được tự do. Để chúng ta lại được cử hành lễ tại

đêm, do Bàn lão bản nướng đùi dê làm lễ chúc mừng. Còn nhớ đùi dê nướng của Bàn lão bản không? Ngay cả đùi dê nướng của cao lâu ở Kiến Khang cũng không ngon bằng. Đúng không?"Tiểu Thi gật đầu đồng ý, lại lo lắng hỏi: "Yến công tử thật sự có thể đánh bại Mộ Dung Thùy không?"Kỷ Thiên Thiên cũng đang vì chuyện này mà lo lắng, để an ủi đành phải kể sất tai Tiểu Thi nói nhỏ: "Để ta nói cho Thi Thi biết một bí mật, cho dù là Trúc Pháp Khánh, Tôn Ân đều là bại tướng dưới tay Yến lang, mà bọn họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh có đủ tư cách để tranh giành với Mộ Dung Thùy, như vậy có còn lo lắng không?"Tiểu Thi căn bản không biết Trúc Pháp Khánh là thần thánh phương nào, nhưng đại danh Tôn Ân lại như sét đánh ngang tai, nghe nói đã cảm thấy yên tâm, bình tĩnh trở lại. Tính nói, lại thôi cúi đầu nhìn xuống.Kỷ Thiên Thiên lan tâm huệ chất, nhìn nét mặt đã biết ý, vui vẻ nói: "Có phải Thi Thi muốn hỏi, Bàn lão bản có đến hay không?"Tiểu Thi má đỏ như ráng chiều, e lệ: "Tiểu thư!"Kỷ Thiên Thiên cười nói: "Lại cứu Thi Thi của ta, sao có thể thiếu phần của Bàn lão bản được? Đợi chút nữa Thi Thi sẽ có thể nhìn thấy y."Lại nói tiếp: "Nhân tiện nói cho Thi Thi biết, Cao công tử vì có chuyện phải lưu lại Lưỡng Hồ, lần này không đi theo với quân đội tới đây."Tiểu Thi gật đầu tỏ ý đã rõ, lại không có một tí vẻ buồn phiền nào.Đột nhiên màn trướng mở ra, Phong Nương thần sắc cổ quái đứng nơi cửa, nhắc chân bước vào, màn trướng phía sau thả xuống.Kỷ Thiên Thiên thầm kêu hồng chuyện, bản thân vì huyết đạo bị khống chế, không thể phát giác bà ta đến ngoài cửa trướng, bằng vào linh nhĩ của Phong Nương, không biết đã nghe được bao nhiêu phần câu chuyện của bọn họ.Phong Nương đến trước hai người, từ từ ngồi xuống, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư làm sao biết được phong môi hàng đầu của Biên Hoang tập đã đến Lưỡng Hồ, lần này không có lại đây?"Tiểu Thi sợ hãi, hoa dung thất sắc, quay nhìn Kỷ Thiên Thiên.Kỷ Thiên Thiên cố gắng trấn định, làm như không có chuyện gì đáp: "Ta chỉ là thuận miệng an ủi Thi Thi, đại nương không cần phải nghĩ là thật."Ngay cả nàng cũng cảm thấy lý do này là miễn cưỡng, muốn an ủi Tiểu Thi, lại nói đúng về chuyện đi lại của Cao Ngạn. Đồng thời cũng biết Mộ Dung Thùy đối với Hoang nhân đã bỏ công thu thập đầy đủ tin tức tình báo, nên rất rõ hành tung của Cao Ngạn.Phong Nương đưa mắt nhìn Kỷ Thiên Thiên, đầy nét nghi hoặc, nói: "Nhưng tiểu thư nói không sai chút nào, Cao Ngạn thật sự đã đến Lưỡng Hồ."Kỷ Thiên Thiên biết mình càng giải thích, cố gắng che giấu, thì càng làm Phong Nương thêm nghi ngờ, chỉ còn cười khổ nói: "Ta lại có thể nói đúng vậy sao?"Phong Nương quan sát Kỷ Thiên Thiên hồi lâu, thở dài nói: "Đúng vậy! Hy vọng nguy cơ lần

này đến vì tiểu thư, có thể dùng phương pháp hòa bình để giải quyết, chỉ cần đại quân có thể an toàn trở về Trung Sơn, những chuyện khác ta đều không quan tâm tới. Ôi! cũng không đến phiên lão thân quản."Kỷ Thiên Thiên hạ giọng hỏi: "Đại nương cho rằng Yến Phi có thể thắng sao?" Phong Nương thần sắc ngưng trọng trở lại, đáp: "Ta không biết. Bất quá bọn ta từ trên xuống dưới, không có một ai cho rằng Hoàng thượng sẽ thua Yến Phi. Nguyên nhân quan trọng nhất là Hoàng thượng có thể giết Yến Phi, nhưng Yến Phi lại tuyệt đối không thể giết Hoàng thượng, tiểu thư nên minh bạch tình huống vi diệu bên trong." Kỷ Thiên Thiên gật đầu tỏ ý minh bạch, hỏi: "Nếu đã như vậy, vì sao ngữ khí của đại nương lại tựa như khen Yến Phi?" Phong Nương cười khổ đáp: "Cũng có thể là nguyện vọng của ta, hy vọng hai người có thể lấy lại được tự do. Lại còn có một nguyên nhân khác, loại người như Thác Bạt Khuê sẽ không vì tình huynh đệ mà bỏ đi tương lai của dân tộc, nếu như y không có đủ lòng tin, sẽ không đáp ứng một trận quyết chiến như vậy." Kỷ Thiên Thiên không biết nói gì. Phong Nương nói: "Đã đến lúc rồi! Thỉnh Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi đi theo ta, một trong những điều kiện Thác Bạt Khuê đưa ra là hai người phải tới tiền tuyến xem trận đấu, để bọn họ hiểu rõ tình huống của hai người." Hoàn Huyền và đám thủ hạ vừa mới lên tới bờ Nam cù lao Mai Hồi châu, thì bờ bên đã truyền đến tiếng người và vó ngựa đang đi về phía tây, không khỏi thầm kêu nguy hiểm. Phùng Cai quát lớn một tiếng "lục soát", hơn mười tên thân binh thủ hạ lập tức tản ra tứ phía, ẩn vào trong khu rừng trên cù lao. Hoàn Huyền cảm thấy xúc động, không ngờ lúc bản thân rơi vào cảnh khó khăn, vẫn còn binh sĩ trung thành như vậy, thà chết đi theo. Y sinh ra là con của Hoàn Ôn, cả đời hô phong hoán vũ, hoành hành bá đạo, không ngờ cũng có lúc như thế này, nỗi sợ hãi trong lòng thật khó nói với người ngoài. Không nhận được nghĩ tới ngày đó Tư Mã Đạo Tử hốt hoảng trốn khỏi Kiến Khang, chắc cũng có tâm tình như vậy, ý nghĩ đó khiến y thấy cay đắng trong lòng, hết sức khó chịu. Phùng Cai nói: "Thỉnh Hoàng thượng đi theo hạ thần!" Rồi đi trước xuyên qua khu rừng, đến một khu đất trống ở giữa cù lao, hắc cung kính nói: "Thỉnh Hoàng thượng nghỉ ngơi." Hoàn Huyền và đám thủ hạ đã cực nhọc hết một đêm, lại phải chạy bộ trên mười dặm, mệt mỏi kiệt sức, nghe nói liền ngồi xuống. Lúc này, mặt trời đã lặn xuống đằng tây, gió sông nhẹ nhàng thổi tới. Phùng Cai nói: "Bọn hạ thần sẽ canh phòng bốn bên, nếu như truy binh tìm đến cù lao, chúng ta có thể lập tức theo dòng nước trốn đi, chắc chắn có thể tránh được địch nhân." Hoàn Huyền cảm động nói: "Tương lai khi trăm Đông sơn tái khởi, sẽ không bạc đãi khanh gia." Phùng Cai vội vã tạ

ơn, sau đó rời đi, khi đến chỗ ngoài tầm nhìn của Hoàn Huyền, liền triển khai thân pháp, chạy đến một gò cao ở phía đông, lên đến đỉnh rồi chạy xuống sườn đồi. Hai bóng nhân ảnh từ trong rừng cạnh bờ phóng ra, chặn ngang đường Phùng Cai, chính là Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã. Phùng Cai vui vẻ dừng bước nói: "May mắn không nhục mệnh!" Doãn Thanh Nhã mừng rỡ nói: "Gian tặc trúng kế rồi." Cao Ngạn già dặn nói: "Phùng tướng quân làm tốt lắm, Thống lĩnh đại nhân tất sẽ có trọng thưởng." Phùng Cai khiêm nhường nói: "Có thể làm việc cho Thống lĩnh đại nhân, là vinh hạnh của Phùng Cai, chỉ hy vọng sau này có thể đi theo Thống lĩnh đại nhân, vì người tận tâm làm việc, là đã thỏa mãn lắm rồi." Một giọng nói từ trong rừng truyền ra: "Phùng tướng quân chịu vì ta ra sức, ta hết sức hoan nghênh." Phùng Cai mừng rỡ nhìn lại, chỉ thấy một người long hành hổ bộ dẫn đầu bước ra khỏi rừng cây, sau lưng là mấy trăm binh tướng Bắc Phủ binh. Phùng Cai hoảng sợ quỵ gối, cung kính nói: "Mặt tướng Phùng Cai, bái kiến Thống lĩnh đại nhân." Lưu Dụ đến trước mặt hắn, hai tay đồng thời ra dấu, đám bộ hạ lập tức chia làm hai, vòng qua người hắn, đi về phía Hoàn Huyền ẩn náu. Lưu Dụ nâng Phùng Cai dậy, song mục lấp lánh, nhẹ nhàng nói: "Thời của Hoàn Huyền đã hết." Nhật Xuất Nguyên. Nguyệt Khâu. Một trăm xe lương, tụ tập tại phía nam doanh trại của Yên nhân, để Mộ Dung Thùy cho người kiểm tra, nhằm đảm bảo không có chuyện lừa gạt. Đích thân Thôi Hoành dẫn quân giám sát, nếu như Mộ Dung Thùy có chút gì dị động, ra tay đoạt lương, sẽ lập tức bắn hỏa tiễn, phá hủy xe lương, đương nhiên chuyện giao dịch sẽ lập tức hủy bỏ. Theo hiệp nghị, khi Mộ Dung Thùy bại trận, buông thả chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, xe lương sẽ đồng thời để Yên nhân đem về doanh trại, bên giao bên nhận, phân minh rõ ràng. Nằm ở ngay giữa Nguyệt Khâu trận địa và doanh trại của Yên nhân, có cắm khoảng mấy chục bó đuốc còn chưa đốt, vây lại thành một vòng tròn lớn đường kính khoảng năm trăm bước, vạch ra ranh giới nơi quyết chiến của Mộ Dung Thùy và Yến Phi. Lúc này mặt trời đang lặn xuống phía tây, chiếu ra những tia sáng thật diễm lệ phía sau Bình Thành, làm cho Bình Thành tựa như nối liền với Tiên giới, tăng thêm nét đẹp thần bí quý dị. Trên đỉnh đồi lại đầy không khí khẩn trương khiến người cảm thấy trầm trọng, cho dù mọi người hoàn toàn tin tưởng Yến Phi, biết là chàng có thể giết được Mộ Dung Thùy, nhưng trong tình huống không thể giết y, lại muốn y thua tâm phục khẩu phục, hoặc là không thể không nhận thua, lại là chuyện khó hơn lên trời. Thời khắc Hoang nhân trông ngóng bao lâu cuối cùng đã tới, nhưng chiến quả khó đoán như thế này, lại làm cho Hoang nhân tâm nặng như chì. Áp lực trầm trọng

của việc được mất lại được quyết định chỉ trong một trận chiến, đè nặng đến mức nghẹt thở. So với Hoang nhân, người của Thác Bạt Khuê lại còn khốn khổ hơn, hiểu biết và lòng tin của họ đối với Yến Phi còn xa mới bằng được Hoang nhân, nhưng thành bại của Yến Phi lại quyết định vận mệnh trong tương lai của bọn họ. Yến Phi thua trận thì nỗ lực và máu huyết tuôn chảy bao nhiêu năm của bọn họ sẽ trôi theo dòng nước. Thác Bạt Khuê vào giờ phút thành bại sinh tử này, đã thể hiện hết tình huynh đệ của y với Yến Phi, với thần thái vững chãi kiên định, liên tục ra lệnh xuống dưới. Trên đỉnh đồi, Yến Phi là người có thần thái thanh thoi thư dẫn nhất, khóe miệng có chút tiểu ý, hai mắt lấp lánh thần quang, khiến người cảm thấy chàng đang ở trong trạng thái cao nhất. Lĩnh tụ của Hoang nhân ngoại trừ Vương Trấn Ác phải lưu lại Quân Đô quan chỉ huy binh lính Hoang nhân, toàn bộ đã đến đỉnh đồi, làm người quan sát và chứng kiến trận đánh này. Lúc này Trác Cuồng Sinh, Bàn Nghĩa, Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Diêu Mãnh và Hương Vũ Điền đứng hai bên Yến Phi, mục quang nhìn về phía doanh trại của Yên nhân. Trác Cuồng Sinh nói: "Chỉ cần tiểu Phi có thể đánh ngã Mộ Dung Thùy, thì hẳn có không phục ra sao đi nữa, cũng phải cúi mình nhận bại." Đồ Phụng Tam thở dài: "Cao thủ như Mộ Dung Thùy, chỉ cần còn một hơi thở, sẽ không dễ bị đánh ngã." Bàn Nghĩa nói: "Sao bằng đánh rớt Bắc Bá thương của y thì y không thể không nhận bại." Mộ Dung Chiến cười khổ nói: "Mới nói người không biết gì, muốn Mộ Dung Thùy rớt thương, chỉ sợ còn khó hơn đánh ngã y." Hương Vũ Điền trầm giọng nói: "Mộ Dung Thùy được coi là Bắc phương đệ nhất cao thủ, mấy chục năm chưa gặp địch thủ, có thể thấy nội công thương pháp của y đã đạt đến cực hạn thể năng của phàm nhân. Muốn đánh bại mà lại không được giết y, chỉ có tài năng võ công không phải của phàm nhân mới làm được." Mọi người nghe vậy thở ra một hơi lãnh khí, nói như vậy, căn bản không có người nào có thể đánh bại y trong khi bị hạn chế như vậy sao? Yến Phi lại biết Hương Vũ Điền đang muốn nhắc nhở chàng, phải dùng chiêu số cuối cùng là Tiểu Tam Hợp, mới có khả năng đánh bại Mộ Dung Thùy, nhưng phải vận dụng Tiểu Tam Hợp xảo diệu ra sao, để không trở thành cục diện người chết ta vong, lại không dễ dàng chút nào. Người khác biết được Yến Phi không phải phàm nhân là Trác Cuồng Sinh, nghe thấy vậy tinh thần phấn chấn, gật đầu nói: "Đúng! Chỉ có võ công không phải của người phàm, mới có thể đánh ngã Mộ Dung Thùy." Bàn Nghĩa lo lắng nói: "Sợ nhất là tình huống tiểu Phi không thể không toàn lực phản kích, nhất thời lỡ tay giết chết Mộ Dung Thùy, lúc đó sẽ còn tệ hại nữa." Diêu Mãnh sợ run lên nói: "Nếu

như Mộ Dung Thùy táng mệnh dưới kiếm của Yến Phi, Yên nhân khẳng định sẽ mang Thiên Thiên và Tiểu Thi tử ra loạn đao phân thân. Ai!" Hồng Tử Xuân "phì" lên một tiếng, quát lớn: "Chớ có nói mấy lời không may mắn. Ta sợ nhất chính là tiểu Phi vì không dám đả thương cái mạng nhỏ của Mộ Dung Thùy, có chút úy kỵ không phát huy được uy lực, biến thành cục diện chỉ đỡ không đánh." Cơ Biệt cười khổ nói: "Lão Hồng đã nói ra tình huống ta sợ nhất trong lòng." Thanh âm Thác Bạt Khuê vang lên phía sau mọi người, cười nói: "Đối với huynh đệ của ta cần nhất là phải có lòng tin, tiểu Phi ta chúc người mở màn đắc thắng, đem mỹ nhân về. Đã đến lúc kết thúc rồi." Chú thích:* Loa Xa trận: trận xe la

LINK Truyện:

Biên Hoang Truyền Thuyết <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bien-hoang-truyen-thuyet-3134626.html>

LINK Chương này:

Chương 584: Quyết Chiến Chi Tiên <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bien-hoang-truyen-thuyet-3134626/chuong-584.html>